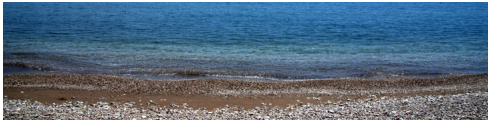

Ας σχολιάσω, διακριτικά και με τρόπο, μερικά σημεία των καιρών μας, αυτής της τόσο αλλόκοτης εποχής.

Τώρα, που το θέρος ενσκήπτει λεπιδοφόρον.

Χάζεψα, αρκετά, τους δυο σημαντικότερους ευρωπαϊκούς ποδοσφαιρικούς τελικούς σε συλλογικό επίπεδο. Φέτος οι τρεις ομάδες από τα δυο ζευγάρια ήταν από το Νησί. Η τέταρτη από την Ιβηρική χερσόνησο. Τα αποτελέσματα γνωστά. Από τους 44 τελικούς και των δύο θεσμών (Europa & Champions League) του 21ου αιώνα, τις 23 κούπες τις σήκωσαν Ιβήρες. Αλλά το αντικείμενο δεν είναι οι κούπες, μα οι κουρούπες των παιχτών. Τελικούς με λίγους θεατές, ένεκα η πανδημία, μπορεί να το χωνέψεις, αλλά με παίκτες χωρίς μαλλιά και κάτι μοδάτες κομμώσεις, συγγνώμη αλλά το θέαμα δεν υποφέρεται.

Που είναι οι χαιίτες του Günther Netzer και του Carles Puyol, οι αφάνες του Paul Breitner, και του Marouane Fellaini, ο θύσανος του Carlos Valderrama; Που είναι οι κοτσιδες του Roberto Baggio και του David Seaman, τα κοτσιδάκια του Bacary Sagna; Και για να μην ξεχνιόμαστε

με τους ξένους να θυμηθούμε και την ατίθαση χαιτή του Κυριάκου Τοχούρογλου.

Όσο και αν έχουν δίκιο όσοι ισχυρίζονται ότι τόση μπάλα δεν βλέπαμε ούτε επί χούντας, μπάλα χωρίς να ανεμίζουν τα μαλλιά των παικταράδων όταν φεύγουν σφαίρα στον αιφνιδιασμό ή των δρεπανηφόρων αμυντικών που τους κυνηγούν δεν είναι σόι. Όντως τότε βλέπαμε λιγότερη μπάλα, λιγότερα σήριαλ, και σε κάθε περίπτωση εισπράτταμε λιγότερες δόσεις αποχαύνωσης. Ως εκ τούτου κάποια στιγμή η χούντα έπεσε. Τέλος, ας τεθεί υπόψη ότι συχνά οι προπονητές καψωνάριζαν τους μαλλιάδες. Τόσο ο Ρυγοί όσο και ο πελώριος Σάββας Κωφίδης το έχουν καταθέσει.

Αυτά με το τριχωτό της κεφαλής, ας προχωρήσουμε και στα ενδότερα. Πάμε σε κάτι περισσότερο καλλιτεχνικό, διότι και το ποδόσφαιρο στις καλές στιγμές του Τέχνη είναι. Όποιος είχε π.χ. δει τον Βάσια επί τω έργω, καταλαβαίνει ότι ήταν περισσότερο καλλιτέχνης και λιγότερο αθλητής. Εξ ου και το παρανόμι «Νουρέγιεφ». Αλλά όπως η Τέχνη, έτσι και το ποδόσφαιρο, μοιραία ορίζονται από οικονομικές συνισταμένες που συχνά αφαιρούν τη ψυχή τους.

Ίδου λοιπόν ο Μιθριδάτης που με ένα ποιητικό ποταμό σε επτά πράξεις, σχεδόν a capella, έρχεται να μας προσφέρει μια άλλη οπτική από εκείνη που κυοφορείται κατά μείζονα λόγο σε αυτό που αποκαλείται Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης (ή Εξημέρωσης κατά Τζιμάκο - λείπεις ρε μπαγάσα, τέτοιες μέρες, λείπεις πολύ).

Ούτε η ηλικία μου, ούτε η προπαιδεία μου, με αφήνουν να αγκαλιάσω τη ραπ, ή το χιπ χοπ, και γω δεν ξέρω τι ακριβώς είναι. Μα πιο πολύ από όλα, είναι το είδος των αδιεξόδων μου, που ψάχνει λύσεις, οι οποίες τελεσίδικα δεν ακολουθούν τέτοια μονοπάτια. Αναμενόμενο, είπαμε, η ...ηλικία.

Όπως και να έχει, μέσα σε αυτά τα σκάρτα 13 λεπτά ο Μιθριδάτης, μας εξηγεί πράγματα που έχουμε ξεχάσει, επιχειρεί να μας ξυπνήσει από το λήθαργο, και επιτίθεται στις σύγχρονες Bastille. Όλα τούτα, προφανώς τον κάνουν ιδιαιτέρως αντιπαθή σε αυτό που περιγράφουμε ως άρχουσα τάξη, και ακόμα περισσότερο σε αυτό που θα χαρακτηρίζαμε ως μικρό μεν, ισχυρό δε εξωκοινοβουλευτικό πόλο εξουσίας. Ταυτόχρονα υπάρχει και κάτι άλλο εξόχως ενοχλητικό για τους απέναντι. Τους υπόλοιπους, τους ακόμα, σκεπτόμενους.

Πως όποιος τυχόν υπερθεματίσει, ή συμφωνήσει, ή έστω βρει ενδιαφέροντα και αξιωμακρίματα τα όσα μαρτυρά, ο Μιθριδάτης στη δημιουργία του: «Για να μην τα χρωστάω» είναι αναφανδόν Ζαΐος ή Αναρχοάπλητος, Κατσαπλιάς, ή Μπαχαλάκης. Κάπως έτσι το είχε σενιάρει το σενάριο και ο George W. Bush μετά την 11/9ου, πως όσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας. Ασφαλώς και όλοι όσοι είχαν και έχουν την πρόθεση να ενισχύσουν οτιδήποτε διχαστικό. Η πολιτική κινείται σε πολύ ολισθηρούς ατραπούς και το τρόπαιο της εξουσίας καταπατά κάθε πιθανότητα συνεννόησης, πριμοδοτώντας την πολεμική μίσους, πάνω σε αγόμενους και φερόμενους, απληροφόρητους πολίτες.

Ήρθε και ο πλοιοκτήτης και τα είπε χύμα και μυρωδάτα στον p.m. Επ' αυτού σχολίασε ωραιότατα σε συνέντευξή του, ο δημιουργός της Μπαλάντας της Τρύπιας Καρδιάς, ο «Γιάνναρος» για τους πιστούς θεατές του που δεν είναι λίγοι, λέγοντας:

«Είναι και φάτσα ζόρικη. Και σ' αυτή τη φάση, αφέθηκε, βγήκε απ το κοστούμι και ήταν ο πραγματικός εαυτός του. Του ξέφυγε και είπε αυτό που πιστεύει, είτε από αγανάκτηση, είτε για να στείλει μήνυμα. Δεν ξέρεις ποτέ. Και είναι και διφορούμενο αυτό που είπε. Η μία είναι η ανάγνωση της αλαζονείας, ο μεγάλος πλούτος που είναι υπεράνω όλων. Η άλλη ανάγνωση είναι ότι "η χώρα δεν κάνει τίποτα για εμάς". Αυτό μπορεί να είναι και αλήθεια. Δεν κάνει για κανέναν τίποτα. Εμένα δεν θα με χάλαινε να βοηθήσουν τους εφοπλιστές, να βρουν κίνητρα και να αφήσουν εδώ, στη χώρα, λεφτά και θέσεις εργασίας. Μόνοι τους δεν θα το κάνουν. Υπάρχει μια καταστροφή γενικότερα κι ένα Κράτος που είναι εναντίον όλων».

Είδαμε και το τελικό της EuroLeague, στην Κολωνία, όπου η Τουρκική Anadolu Efes, δικαίως, κατέκτησε το τρόπαιο για πρώτη φορά, μάλιστα. Από τους έντεκα παίκτες της που συμμετείχαν στον τελικό, τέσσερις ήταν Αμερικανοί (Singleton, Anderson, Dunston, Larkin), δυο ήταν Γάλλοι (Beaubois, Moerman), ένας Γερμανός (Pleis), ένας Σέρβος (Micic), ένας Κροάτης (Simon) και ο Τούρκος Sangli. Έπαιξε και για 12 δευτερόλεπτα έτερος

Τούρκος, ο Balbay.

Σε ένα ευρωπαϊκό θεσμό λοιπόν, επικράτησε ένας μη ευρωπαϊκός σύλλογος, του οποίου η χώρα καταγωγής, η Τουρκία, κάνει τα πάντα για να δείξει τη ασέβεια της σε οτιδήποτε ευρωπαϊκό και στον οποίο σύλλογο μόνο ένας στους έντεκα παίκτες ήταν γηγενής. Κομφούζιο;

Μιλώντας για καλαθοσφαίριση πώς να μην έρθουν στην κουβέντα οι αρχαιρεσίες στην ημεδαπή Ομοσπονδία, όπου κυριαρχεί η άποψη ότι ο γ.γ.α. έχει καταφέρει να εγείρει ένα ευρύ μέτωπο εναντίωσης. Ο πρόεδρος της προσωρινής διοίκησης της Ε.Ο.Κ., χαρακτηρίζει τις δηλώσεις του υφυπουργού: *«παραληρηματικού χαρακτήρα»*, ενώ η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων αντέδρασε λέγοντας μεταξύ άλλων πως: *«αναφορές με άμεσες ή συγκαλυμμένες παραινέσεις προς τους δικαστικούς λειτουργούς, που στοχεύουν στο να κατευθύνουν τη δικαιοδοτική τους κρίση, δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτές σε ένα Κράτος Δικαίου»*.

Σαφής επίσης η θέση του Ε.Ο.Δ.Υ. με επιστολή του προέδρου του, η οποία κατά γενική ομολογία, άδειασε κατά το κοινώς λεγόμενο, τον υφυπουργό, ενώ για την απόφασή του να αναβάλει τις προγραμματισμένες για την Κυριακή 30 Μαΐου εκλογές της Ε.Ο.Κ. με αιτιολογία τη Δημόσια ασφάλεια, εκφράστηκε η άποψη πως δημιουργεί προηγούμενο, όπου η πολιτεία θα μπορεί πλέον να μπλοκάρει εκλογικές διαδικασίες κατά το δοκούν.

Αρχαιρεσίες όμως είχαμε και στην Ομοσπονδία αυτοκινήτου, χώρο στον οποίο επίσης έχει κάνει αισθητή την παρουσία του ο υφυπουργός με ικανούς παραστάτες κομματικούς παράγοντες γνωστών ιδιοτήτων όπως δημοσιογράφους ή επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στο χώρο της εστίασης κλπ.

Δεν είναι αντιληπτό, ακόμα, το πόσο φίλα προσκείμενη στον υφυπουργό θα είναι τούτη η

διοίκηση της Ο.Μ.Α.Ε. Οι απαισιόδοξοι λένε ότι θα είναι απολύτως ευθυγραμμισμένη. Πως γράφουν στις σημειώσεις τους με έμφαση οι συνοδηγοί; «και Τέζα Δεξιά μην Αφήνεις!» Κάπως έτσι.

Μα αυτό που έχει τεράστια σημασία, είναι ότι επιτέλους δυο σημαντικοί, σημαντικότεροι παράγοντες του χώρου, επιτέλους φίλιωσαν. Έτσι οι χαρακτηρισμοί ένθεν: «αποτυχημένος οικοδόμος από το Μπαγκλαντές»

και εκείθεν:

«Σκατόψυχος»

θα σβήσουν από το λεξιλόγιο τους. Το спор απαιτεί θυσίας και κάτω από κοινή σκέπη οι δυο αυτές εμβληματικές περσόνες θα εργαστούν από κοινού, συμβάλλοντας στην αναδόμηση του спор και στην επιστροφή στο ορθό δρόμο. Ήγουν στο δρόμο του ορθού.

Παρεμπιπτόντως να υπενθυμίσω την τραγουδάρα του George Harrison «Bangla Desh». Το σπαραξικάρδιο αυτό κομμάτι, συνόδευσε στα κρουστά ο Ringo ενώ στη ζωντανή συναυλία στη Madison Square Garden τον Αύγουστο του '71 μπροστά σε 40.000 ακροατές, ανέβηκαν στη σκηνή οι Bob Dylan, Eric Clapton, Ringo Starr, Billy Preston, Leon Russell. Μισός αιώνας πέρασε και λύσεις δεν βρέθηκαν.

Στην εικόνα πάνω, Αύγουστος του '70. Τατόι '90'.